

А особено зли клевети противъ християнитѣ излизали изъ срѣдата на язическитѣ жрѣци, прорицатели, правячитѣ на идолитѣ, въобще отъ срѣдата на тѣзи тъмни личности, които съ продължение на язическийтъ култъ съединявали своитѣ интереси. Християнитѣ обвинявали, напримѣръ, като че ли въ своитѣ събрания тий се предавали на развратъ, пиятъ кръвъ младенческа и пр. Оракулитѣ се ползовали съ суевѣрието на язическитѣ царе и правители, съ което всѣкакъ ги въоружавали противъ християнитѣ. Защо била несполука на войната, защо боговетѣ проваждатъ суша, многодѣждие, морѣ, защо оракулътъ не отговаря на питанieto императорско или на пълководеца; — всичката вина за това се сваляла на християнитѣ. Едни отъ най-злитѣ распространители на клеветитѣ срѣщу християнитѣ били невѣрнитѣ Евреи. Тий изливали на беззащитнитѣ християни злобата, която кипяла въ сърдцата имъ по поводъ на разни бѣдствия, които паднали на тѣхъ подиръ разрушението на Иерусалимъ. Когато тълпата народна викала: смъртъ на християнитѣ; тий бързали да влачатъ дърва и трѣски за костритѣ, на които приемали смъртъ святитѣ мъченици.

Въ числото на основнитѣ закони на римската империя сѣществувалъ единъ законъ, съ когото се запрѣщавало ввождане на каквато и да била нова вѣра и се опредѣлявало да се проважда на заточение всякой такъвъ нововводителъ въ отношение къмъ вѣрата, ако той е отъ висшето съсловие, а да се подвъргнува на смъртно наказание, ако той е отъ нисшето. Римското Правителство испърво не прилагало тоя законъ къмъ християнитѣ, защото ги смѣшвало съ Иудеитѣ, а иудейската вѣра влизала въ числото на старитѣ вѣри, позволени отъ законътъ. Нъ Иудеитѣ, ненавистници на вѣрата, издавали християнитѣ като проповѣдници на ново учение, и язичниците изисквали отъ правителитѣ прилагание на горѣказанийтъ законъ къмъ християнитѣ, като проповѣдници на чужди богове (Дѣян. XVI, 21; XVII, 18). По слѣдствие на това и императоритѣ и римското правителство захванали да подозрѣватъ християнитѣ въ враждебни планове противъ тѣхъ. Християнитѣ не присѣтствували при различни церемонии, свързани съ военната и гражданска служба, напр. некадили темякъ предъ боговетѣ на императоритѣ, не се клѣли въ името на кесаритѣ, не почитали храмоветѣ, въздигнати въ тѣхна честь. Всичко това се приимало за презрѣние къмъ царската власть и къмъ общественото благосъстояние на господарството. Ягкостъта на братскиитѣ съюзъ на християнитѣ, недостъжностъта на тѣхнитѣ богослужебни събра-